

השובר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא פו.

עין משפט
נר מצוה

ח א מ"י פ"ג מהלכות
טומאת צרעת ה"ו
סמג עשין רלד:
ט ב מ"י שם הלכה ט:

מוסף רש"י

אם בהרת קדמה לשער
לבן טמא. דהנא כמי
קרא שער לבן צבהרת
(כתובות עה) דשער לבן
מקימני טומאה וכגון
שקדמתו צהרת, דכמי
והנה נפק לבן צבהרת (נדח)
י"ט. ספק. אם זה קדמ אש
זה קדמ (סנהדרין י"ט).
אנפקא. וכו רביעית וכן
שם הכלי (גיטין ס"ט).

ה"ג חכים איסקרי רבי לא אסקרי: (א) ספרא דרסם הראשון. שהרואה
הקב"ה (ב) דור דור וסופריו דור דור ודורשיו דור דור ומכמני: רבי
ורבי נתן סוף המשנה. כל זה כמוז לשם: סוף המשנה. סוף מנא"ס.
עד ימיהן אמרו איש את דבריו צבית המדרש והיו תלמידים גורסים

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

(לעיל) **ואיתסי.** והא לחזינהו לעיניה דהו ממחרן לפי שעדיין
היה ניכר אי נמי לאחר זמן סיפר לו כך:
אוקמינהו (א) לפני התיבה. שלשתן כדלריש צמרסם (ב) דצתענית
לכור יורדין לפני המזבח שלשה כדכתיב (שמות י"ז)

וידי משה כצדים וזהו וזהו וגי':
(ג) **אחתינהו** רביי וגי' וגי'.
וא"ע ג' דתני צמגילה

(דף כד: ושם ד"ה כסאמה) אין מורידין
לפני המזבח לא מאנשי תיפא ולא
מאנשי בית שאן שקויין לאלפין עיינין
ולעיינין אלפין ור' חייל לא היה יכול
לומר ומכתיב כדלמך התם ה"מ היכא
לדפסר צלמך הכא לא הוה אפסר
צלמך: רבי שמעון בן חלפתא
בע"ז בשר הוה. משום ר' אלעזר צר'
שמעון דהוה צעל צשר נקט נמי
האי עובדא ומה שהמתין עד כאן
לפי שכל דבר דבוק לחזירו עד כאן:
דאי אמר להו קדימו ואייתי צבו
אמרו ליה לא. פי' אי אמר

קדימו להסיס מעלות השחר דאייתי
לכו ריפתא ואנפקא ולא תצטלו
ממלאכתם אמרי ליה לא אלא צהנן
התמה נאכל ואח"כ נעשה מלאכתנו
ואית ספרים דגרסי דאי אמרי להו
קדימו ואתי צתריכו אמרי ליה לא
וה"פ פועלין היה להם לאכול ריפתא
או אנפקא צציתו של צעה"צ קודם
שיעשו מלאכה ואם אמר להם אל
תצטלו אלא לכו עתה צצדה כל
זמן שאין המאכל מוזמן ושם צצית
לכס ריפתא ואנפקא אמרי ליה לא
אלא עתה נאכל צצית וכן לגירסא
ראשונה יש לפרש כן:
נראין

במתיבתא דרקיעא א"ס (א) בהרת קודמת לשער לבן טמא ואם שער לבן קודם
לבהרת טהור ספק הקב"ה אומר טהור וכולהו מתיבתא דרקיעא אמרי בטמא
ואמרי מאן נוכח נוכח רבה בר נחמני דאמר רבה בר נחמני אני יחיד בנגעים
אני יחיד באהלות שדרו שליחא בתריה לא הוה מצי מלאך המות למקרב ליה
מודלא הוה קא פסיק פומיה מגרסיה אדהכי נשב זיקא ואויש ביני קני סבר
גונדא דפרשי הוא אמר תינה נפשיה דההוא גברא ולא ימסר בידא דמלכותא
כי הוה קא ניחא נפשיה אמר טהור טהור יצאת בת קול ואמרה אשריך רבה בר
נחמני שגופך טהור ויצאתה נשמתך בטהור נפל פתקא מרקיעא בפומבדיתא
רבה בר נחמני נתבקש בישיבה של מעלה נפקו אביי ורבא וכולהו רבנן
לאיעסוקי ביה לא הוה ידעי דוכתיה אזלו לאגמא חזו צפרי דמטללי וקיימו
אמרי שמע מינה התם הוה ספדוהו תלתא יומי ותלתא לילותא נפל פתקא כל
הפורש יהא בנידוי ספדוהו שבעה יומי נפל פתקא לכו לביתכם לשלום ההוא
יומא דנח נפשיה דלייה זעפא ורדי לההוא טייעא כי רכיב גמלא מהאי גיסא
דנהר פפא ושדייה בהך גיסא אמר מאי האי אמרי ליה נח נפשיה דרבה
בר נחמני אמר לפניו רבונו של עולם כולי עלמא דידך הוא ורבה בר נחמני
דידך את דרבה ורבה דידך אמאי קא מחרבת ליה לעלמא נח זעפא רבי
שמעון בן חלפתא בעל בשר הוה יומא חד הוה חמימא ליה הוה סליק
ותיב אשינא דטורא אמר לה לברתיה בתי הניפי עלי במניפא ואני
אתן לך ככרין דנרד אדהכי נשבא זיקא אמר כמה ככרין דנרד למרי
דיכי: הכל כמנהג המדינה וכו': הכל לאתויי מאי לאתויי באתרא דנהיגי
מכרך ריפתא ומשתה (א) אנפקא דאי אמר להו קדימו ואייתי לכו אמרו
לו לא כל כמינד: מעשה ברבן יוחנן בן מתאי שאמר לבנו צא
ושבור וכו': מעשה לסתור חסורי מחסרא והכי קתני ואם פסק להן מוונות
ריבה

רוח זה: (א) אנפקא. כלי מחזיק רביעית: מעשה לפסוק. וכי דרך בני אדם להציב
צרישא הכל כמנהג המדינה ותנא מעשה אפילו אתה עושה להם כסעודת שלמה כו':
ריבה

שמועה שמועה צדה ולא היו
מסכתות סדורות וסדר (א) וקצן על
הסדר והס כללו האמור דורות
שלפניהם וסדרו את המסכתות
ואחריהם לא יוספו אלא מעט:
סוף הוראה. סוף כל האמוראין. עד
ימיהם לא היטה גמרא על הסדר
אלא כשהיטה שאלה נשאלת צטעס
המשנה צבית המדרש או שאלה על
מעשה המאורע צדין ממון או איסור
והיתר כל אחד ואחד אומר טעמו ורצו
אשי ורבינא סידרו שמועות אמוראין
שלפניהם וקצעו על סדר המסכתות
כל אחד ואחד אלא המשנה הראיה
והשניה לה והקשו קושיות שיש להשיב
ופירוקים שראויס לתמן הס
והאמוראיש שעמהם וקצעו הכל
צגמ' כגון איתיציה מיתיבי ורמניה
איציעא להו והמירויס שעליהן מה
שיירו אותן שלפניהן ואותן שאמרו
לפניהם הקושיות והמירויין שעליהם
לא קצעוס צגמ' על סדר המסכתות
והמשנה שקידר רבי וצאו רב אשי
ורבינא וקצעו: וסימנך עד אצוא
אל מקדשי אל. מקדשי סימנא דרב
אשי. צבינה סימנא דרבינא. לאחריהם
סימן סוף הוראה: רבה צר נחמני.
צר פלוגמיה דרב יוסף: אגז שמדא
נח נפשיה. מחמת אימת מלכות מת:
דקא מצטלו וכו'. נשקצין אליו
(א) צניסן ותשרי לשמוע דרשות של
פסח ושל חגים וכשמצטקין שלוחי
המלך לגבות ממס גולגולת של כל
חדש ומדש אינס נמלאים צצתייהם:
פריסתקא. שליח: איקלע פריסתקא.
ללון צאותו פונדק שהיה רבה נחצא
צו: אשקיה סרין כפי ודלויה לפכא.
ושדים הנמונים על הזוגות מויקין
את השומה וזוגות וצני הצית לא
נתכוונו לכך: אמרו לו. צני הפונדק
לרבה מאי נעביד: נגודי מנגדי לי.
ואם יסרוני ציפוריס אגלה: וערקיה
לצבא. סגר הדלת: פרק אשיפתא.
נפלה החומה: אגירדא דיקלא.
על גזע דקל קלון: אם צהרס קדמה
לשער לבן עמא. דשער לבן שפרח
צו הוה סימן לטומאה כדכתיב (ויקרא
י"ג) והנה נהפך שער לבן צצהרת:
טהור. לפי מה שכתוב צצורה:
גונדא. גודו של פרשים שמחפשיין
אתרי: צפומצדיסא. והוא ראש
ישיבה צה: מטללי. עושין אל
צנכפיהן: דלי זעפא. גצה רוח
סערה: אם דרבה. אתה אוהבו של
רבה: רבי שמעון בן חלפתא כו'.
צצעלי צשר נקט לה: ככרין
דנרד. אגודות של נרד והוא עשוי
כשיצולין: למרי דיכי. לצעליו של
מעשה על דבריו לטומרו דקתני

תורה אור השלם

1 עד אבוא אל מקדשי
אל אביבה לאחריהם:
ההלים ע"ז י

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דקא מצטלו
וכי צניסן. מ"צ ועמ"ש
(ב) צצתיים צצ"צ דף קי"ז
ע"צ (מהדורות): (ג) שם
ד"ה אנפקא. מ"צ צצ"צ דף
מ"ח ע"ב: (א) תוס' ד"ה
ולוקמינהו בהדי הדדי
לפני המזבח: